

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

21 februarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de condamnată Poparcea Taisia, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Poparcea Taisia XXXXX,

născută la XXXXXX, originară și domiciliată în s. XXXXXX, str. XXXXXX, nr. XXX, mun. XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 04 ianuarie 2017 - până la 02 mai 2017 (instanța de fond);*
- 2. de la 19 iunie 2017 - până la 13 septembrie 2017 (instanța de recurs);*
- 3. de la 10 ianuarie 2018 – până la 21 februarie 2018 (instanța de recurs în anulare).*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana din 02 mai 2017, Poparcea Taisia a fost condamnată în baza art. 264¹ alin. (3) Cod penal, la amendă în mărime de 950 unități convenționale, echivalentul a 47 500 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Poparcea Taisia la 12 noiembrie 2016 aproximativ la orele 15¹⁰ se deplasa la volanul automobilului de model „XXXXXX” cu n/î XXXXXX pe str. XXXXXX din com. XXXXXX, mun. XXXXXX, unde fiind stopată de către colaboratorul poliției rutiere al INP al IGP, Mocanu Nicolae pentru verificarea actelor, și fiind bănuită de conducerea mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică i s-a propus trecerea examenului medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și naturii ei, unde aceasta încălcând prevederile art. 11 (j) al Regulamentului Circulației Rutiere, categoric a refuzat.

3. Sentința instanței de fond a fost contestată cu recurs de către condamnată Poparcea T. și avocatul acesteia Mașlatin T., care au solicitat casarea acesteia cu

pronunțarea unei noi hotărâri de achitare argumentând următoarele:

- nu a fost citată pentru a se prezenta în instanța de judecată;
- nu s-a eschivat de a se prezenta în instanța de judecată doar că a fost în imposibilitate deoarece a fost internată în spital fiind operată la 24.02.2017, ulterior urmând un tratament până la 25.03.2017. De la 28.03.2017 s-a aflat în concediu fiind plecată în r-nul Cahul la tratament unde s-a aflat până la 28.04.2017 când urma să se întoarcă, însă a fost în imposibilitate din cauza condițiilor meteorologice;
- probele au fost falsificate deoarece dânsa nu se afla în trafic, dar se afla lângă automobil care era parcat în fața porții, astfel că în asemenea circumstanțe nimeni nu era în drept de a o obliga să treacă expertiza alcoolscoptică;
- nu a fost informată despre faptul că în caz de refuz de a trece testul alcoolscoptic va fi atrasă la răspundere penală;
- avocatul Crăciun nu poate avea statut de martor în prezenta cauză deoarece este persoană cointeresată, care anterior i-a sustras pământul;
- cauza penală a fost pornită la comanda unei persoane cointeresate, deoarece colaboratorii de poliție au acționat la plângerea unei persoane cu care Poparcea T. se află în conflict și care anterior de mai multe ori a încercat să o provoace.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, recursurile declarate au fost respinse ca nefondate

5. Instanța de apel a conchis că instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor pe dosar, a apreciat probele cauzei din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, corect ajungând la concluzia de vinovăție a lui Poparcea T. în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Totodată, a menționat că, prima instanță ținând cont de prevederile art. 321 alin. (2) pct. 1), alin. (6) Cod de procedură penală și de faptul că condamnată cunoștea despre cauza penală pornită în privința sa și despre obligativitatea prezentării sale în ședința de judecată, întemeiat a dispus judecarea cauzei în absența acesteia, având în vedere că Poparcea T. s-a eschivat de la prezentarea în fața instanței judecătorești.

În continuare instanța de recurs a respins ca nefondată și lipsită de un suport probatoriu și alegația precum că procesul penal este doar o acțiune intenționată a avocatului Crăciun, care intenționat a chemat poliția, cu acesta se află în relații ostile și avocatul Crăciun a depus mărturii false în privința ei, or, în susținerea acestei afirmații nu au fost aduse careva probe concrete, cu atât mai mult nici inculpata și nici avocatul acesteia nu au pledat pentru audierea acestuia în calitate

de martor.

Colegiul a respins afirmațiile inculpatei referitor la faptul că instanța de fond s-a atârnat părtinitor în această cauză penală, falsificând datele indicate, și nu a luat în considerație că dânsa este invalidă de gradul II și a fost lăsată fără de moștenire urmare a persoanelor interesate, or, aceste circumstanțe nu au nici-o tangență cu cauza penală, iar faptul că aceasta este invalid, s-a luat în considerație de către instanța de fond la individualizarea pedepsei stabilite.

Instanța de recurs a respins ca nefondate și motivele inculpatei precum că pe stradă vecinii au văzut că colaboratorii de poliție cu forța i-au luat cheile de la automobil și i-au sustras banii, or, pe faptul dat inculpata nu a înaintat nici-o plângere organelor de resort, totodată atât Poparcea T. cât și apărătorul acesteia nu au solicitat audierea suplimentar a careva martori.

Colegiul a apreciat ca fiind neîntemeiat și următorul argument al inculpatei de referință la faptul că nu a fost informată de către colaboratorii de poliție că în caz de refuz de la testarea alcoolsopică dânsa va fi atrasă la răspundere penală, de vreme ce colaboratorii de poliție au declarat contrariul menționând că inculpatei i s-a explicat că refuzul de a trece testarea alcoolsopică este pasibil tragerii la răspundere penală.

În susținerea acestei concluzii instanța de recurs a reținut și procesul-verbal de examinare a obiectului din 06.12.2016, potrivit căruia s-a examinat CD-ul ce conține înregistrările video privind refuzul lui Poparcea T. de a trece testarea alcoolsopică și procesului-verbal din 30.11.2016 de audierea a lui Poparcea T., în calitate de bănuită, unde aceasta în prezența avocatului M. Platon, a recunoscut vina în cele comise și a confirmat că fiind suspectată în conducerea automobilului în stare de ebrietate, a fost rugată să treacă expertiza alcoolsopică, însă ea a refuzat deoarece nu se considera vinovată.

6. Decizia nominalizată a fost atacată cu recurs în anulare de condamnată Poparcea T., care solicită casarea hotărârii contestate și dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță de apel argumentând următoarele:

- instanța de recurs nu și-a argumentat concluzia prin care s-a respins demersul apărării de a audia repetat martorii acuzării, care au dat declarații în prima instanță, cauza fiind examinată în lipsa recurentei;

- instanța de recurs era obligată să audieze din nou martorii care au depus declarații în instanța de fond dat fiind faptul că Poparcea T. a solicitat achitarea sa din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii incriminate;

- prin respingerea cererii de audiere repetată a martorilor s-a încălcat dreptul recurenței prevăzut la art. 6§1 și art. 6§3 lit. d) CEDO și anume dreptul la un proces contradictoriu și echitabil;

- rejudecarea cauzei în recurs împotriva unei sentințe urma a fi efectuată cu respectarea principiului nemijlocirii, oralității, contradicționalității și egalității, fapt care în speță nu a avut loc, adică nu a fost rejudecat în mod legal fondul cauzei;

- în cauzele Dan vs Moldova, Popovici vs Moldova, Constantinescu vs Romania, Curtea a stabilit, că atunci când unei instanțe ierarhic superioare i se cere să examineze o cauză atât în fapt cât și în drept, și să facă o apreciere deplină a chestiunii vinovăției sau nevinovăției reclamantului, ea nu poate, în baza principiului unui proces echitabil, să determine în mod corespunzător, acele chestiuni

- în speță de către instanța inferioară au fost încălcate prevederile art.414 alin. (6) Cod de procedură penală, deoarece probele puse la baza deciziei nu au fost verificate prin citirea lor și despre acest fapt nu s-au făcut mențiuni în procesul verbal al ședinței de judecată;

- instanța de recurs a încălcat prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, deoarece și-a întemeiat decizia pe declarațiile martorilor acuzării fără ai audia direct și nemijlocit.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului în anulare declarat, menționând că argumentele invocate de recurentă precum că instanța de recurs nu a audiat martorii acuzării direct și nemijlocit, prin ce au fost grav încălcate prevederile art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, sunt neîntemeiate, deoarece se referă la cazurile când se pronunță o hotărâre de condamnare după o sentință de achitare, circumstanță care nu este prezentă în speța dată, or Poparcea T. prin sentința primei instanțe a fost condamnată, prin urmare consideră că recursul urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu

prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul atestă că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă că din textul recursului în anulare declarat, rezultă că, autorul invocă afectarea deciziei contestate de un viciu fundamental, exprimat prin încălcarea art. 6§1 și art. 6§3 lit. d) al Convenției – dreptul la un proces contradictoriu și echitabil și anume prin faptul că: - instanța de recurs a respins demersul apărării de a audia repetat martorii acuzării, care, în viziunea sa, obligatoriu urmau a fi audiați, dat fiind faptul că Poparcea T. a solicitat să fie achitată din motivul lipsei în acțiunile sale a elementelor infracțiunii incriminate, iar martorii menționați au dat declarații în prima instanță, cauza fiind examinată în lipsa recurenței.

La acest capitol Colegiul penal reține că concluzia instanței de apel referitor la corectitudinea examinării cauzei în prima instanță în lipsa inculpatei Poparcea T. este justă, întemeiată și riguros argumentată. Analizând actele cauzei, Colegiul constată că, inculpata cunoștea despre desfășurarea procesului penal fiind

prezentă la ședințele de judecată din 25.01.2017, 27.01.2017 și 30.01.2017, ulterior, deși, instanța de fond a întreprins măsurile necesare prevăzute de lege pentru asigurarea prezenței inculpatei, la ședințele de judecată din 08.02.2017, 16.02.2017, 23.02.2017, 22.03.2017, 10.04.2017, 28.04.2017 și 02.05.2017 aceasta s-a eschivat sub diferite pretexte de a se prezenta, iar instanța audiind opinia participanților la proces, în mod justificat a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa lui Poparcea T.

Mai mult, potrivit art. 319 alin. (2) Cod de procedură penală, partea prezentă la un termen de judecată nu mai este citată pentru termenele ulterioare, chiar dacă va lipsi la vreunul dintre aceste termene.

În susținerea acestei concluzii, Colegiul consideră esențial de invocat doctrina penală și jurisprudența CEDO în acest sens, or principiul contradictorialității privește mai multe aspecte, printre care și prezența personală a inculpatului la judecată.

Astfel, în procesele penale, prezența celui trimis în judecată la dezbaterile cauzei este un element esențial al asigurării principiului contradictorialității, al unui proces echitabil, în general. După cum a decis Curtea europeană în mod constant în jurisprudența sa, posibilitatea pe care trebuie s-o aibă „acuzatul” de a lua parte la ședința de judecată decurge din obiectul și scopul ansamblului dispozițiilor art. 6 din Convenție, deoarece lit. c), d) și e) ale parag. 3 ale aceluiași text recunosc „oricărui acuzat” dreptul „de a se apăra el însuși”, „de a interoga sau de a face să fie interogați martorii”, „de a fi asistat gratuit de un interpret, dacă nu înțelege sau nu vorbește limba utilizată în ședința de judecată” toate acestea fiind de neconceput fără prezența sa. De aceea, legislatorul este obligat să ia măsuri de „descurajare” a absențelor nejustificate.

O situație specială din punctul de vedere al respectării principiului contradictorialității este aceea a absenței acuzatului de la proces sau, altfel spus, posibilitatea judecării în lipsă a unui acuzat care se sustrage de la judecată, prin raportare la exigențele art. 6 din Convenție. Spre exemplu, pe cazul Mihaes v. Franța (25.05.1998), cu privire la inadmisibilitatea unui recurs în casație pentru motive legate de sustragerea voluntară a reclamantei de la judecată într-o cauză penală, fosta Comisie a considerat că aceasta nu constituie nici o limitare disproporționată a dreptului la un tribunal și nici a dreptului la un proces echitabil, deoarece, în speță, reclamanta a refuzat să fie prezentă, în persoană, în fața instanțelor de fond, ceea ce semnifică renunțarea la însuși dreptul de a participa la ședințele de judecată ale jurisdicțiilor care au pronunțat hotărârea.

În aceste condiții, Comisia a considerat că reclamanta, prin propria sa voință și în mod neechivoc, a renunțat la dreptul de a fi ascultată de tribunal și la dreptul de a se apăra în proces sau a audia martorii acuzării.

Pe alt caz *Kattan vs. România* (21.01.2014), Curtea europeană a adoptat o decizie de inadmisibilitate, cu respingerea ca vădit nefondată a plângerii privind încălcările art. 6 CEDO, întrucât instanța și-a îndeplinit obligația pozitivă de a face demersuri pentru a asigura prezența inculpatului în instanță.

Prin urmare, Curtea a considerat că reclamantul a contribuit în mare măsură la crearea unei situații, în care în mod rezonabil, a putut prevedea consecințele comportamentului său—examinarea cauzei în lipsa sa.

În ipoteza în care o persoană a avut cunoștința despre desfășurarea judecății și cu toate acestea nu s-a prezentat în fața instanțelor, este vorba despre o conduită procesuală culpabilă a persoanei.

Posibilitatea soluționării cauzei în lipsa inculpatului este recunoscută și prin Rezoluția nr. 75 (11) a Consiliului Europei privind criteriile ce trebuie respectate în cazul în care o persoană este judecată în lipsă.

Astfel, în criteriul nr. 9 se statuează că persoana condamnată în lipsă ar trebui să aibă dreptul la o nouă procedură de judecată, doar dacă dovedește faptul că absența sa de la judecata inițială este datorită unor cauze independente de voința sa și că nu a avut posibilitatea de a înștiința instanța.

Colegiul reține că nici reglementările internaționale și nici cele interne nu impun admiterea unei cereri de rejudecare în cazul unei persoane condamnate în lipsă, impunându-se verificarea faptului dacă aceasta s-a sustras sau nu de la judecată. A interpreta altfel dispozițiile legale, ar însemna a recompensa sustragerea de la soluționarea cauzei și a da posibilitatea condamnatului să se prevaleze de propria sa culpa, legitimând astfel un abuz de drept procesual.

De asemenea, se atenționează asupra faptului că de la regula prezenței inculpatului la soluționarea cauzei se admit și excepții, atunci când asigurarea acestei condiții ar conduce la amânarea nejustificată a procedurii, mai ales dacă inculpatul are o culpa în absența sa.

Raportând cele menționate la cazul supus examinării, Colegiul remarcă faptul că inculpata avea cunoștința de derularea procesului penal care o privea, instanța de fond a întreprins măsurile necesare privind asigurarea prezenței acesteia, la ședințele de judecată, și ca urmare aceasta a avut posibilitatea să-și exercite dreptul la apărare. Mai mult ca atât, inculpata a fost reprezentată de către un apărător pe tot parcursul examinării cauzei în instanța de fond, care a

reprezentat interesele acesteia, iar ultima nu a înaintat nici un argument în favoarea faptului că apărarea ei, deși asigurată de un avocat numit din oficiu, nu a fost adecvată.

Rezumînd cele menționate Colegiul constată că, este justă concluzia instanței de recurs referitor la faptul că instanța de fond pe parcursul examinării cauzei a întreprins toate măsurile de asigurare a prezenței inculpatei la ședințele de judecată. Astfel, din 10 ședințe de judecată inculpata nu s-a prezentat la 7, ca urmare instanța de fond în mod just a concluzionat că lipsa inculpatei în ședințele de judecată îi este imputabilă acesteia, nefiind încălcat principiul contradictorialității și dreptul la un proces echitabil.

Reieșind din circumstanțele constatate, instanța de fond justificat a dispus examinarea cauzei în lipsa lui Poparcea T., luând în considerație că pe parcursul perioadei de 5 luni, instanța de fond în scopul respectării prevederilor art. 321 alin. (1) Cod de procedură penală, a întreprins măsurile legale de a asigura prezența acesteia la judecarea cauzei, avînd în vedere în acest sens jurisprudența Curții Supreme de Justiție și jurisprudența Curții Europene pe cauze concrete cu privire la respectarea dreptului părților la un proces echitabil.

În contextul celor enunțate, prin prisma art. 321 alin. (2) pct. 1), alin. (6) Cod de procedură penală, instanța de fond corect a conchis, că Poparcea T. a renunțat în mod expres la exercitarea dreptului său de a apărea în fața instanței, prin refuzul sub diferite pretexte de a se prezenta în ședințele de judecată, iar în instanța de recurs careva argumente plauzibile în vederea justificării absenței sale sau imposibilității de a se prezenta în instanță aceasta nu a prezentat.

Referitor la alegațiile recurente precum că de către instanța inferioară au fost încălcate prevederile art.414 alin. (6) Cod de procedură penală, deoarece probele puse la baza deciziei nu au fost verificate prin citirea lor și despre acest fapt nu s-au făcut mențiuni în procesul verbal al ședinței de judecată, Colegiul reține, că prezenta cauză a fost examinată în Curtea de Apel Chișinău în ordine de recurs prevăzută de art. 437-449 Cod de procedură penală, dat fiind faptul că pentru sentințele pronunțate de judecătorii privind infracțiunile ușoare pentru săvârșirea cărora legea prevede în exclusivitate pedeapsa non privativă de liberate nu este prevăzută calea de atac apelul, iar ședința de judecată în recurs se deosebește atât de ședința de judecată în primă instanță, cât și de ședința de judecată când cauza este examinată în ordine de apel, prin lipsa cercetării judecătorești conform dispozițiilor care guvernează judecarea cauzei în fond și, respectiv, neobligativitatea întocmirii procesului verbal al ședinței de judecată.

Astfel, la termenul fixat pentru judecarea recursului, în ședința de judecată, cu participarea procurorului, avocatului și persoanelor indicate la art.401 CPP, ale căror interese sunt atinse prin motivele invocate în recurs, instanța, după ce rezolvă orice cerere care împiedică desfășurarea judecării în recurs (cerere de recuzare), ascultă părțile în proces.

La judecarea recursului, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosar și a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.

După ascultarea, după caz, a replicilor apărute în procesul dezbaterilor, completul deliberează în secret, în camera de consiliu, în vederea adoptării unei soluții prevăzute de art.449 Cod de procedură penală.

Acestea fiind menționate, Colegiul respinge ca neîntemeiate alegațiile recurente referitor la faptul că instanța inferioară a încălcat prevederile art.414 alin. (6) Cod de procedură penală, or norma menționată se referă la examinarea cauzei în ordine de apel.

Colegiul respinge ca neîntemeiate alegațiile condamnatei privind încălcarea art. 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală, aceste prevederi nefiind aplicabile speței date deoarece se referă la cazurile când după o sentință de achitare a fost pronunțată o hotărâre de condamnare, fapt care în prezenta cauză nu a avut loc deoarece prin sentința instanței de fond Poparcea T. a fost condamnată, soluție menținută și de instanța de recurs.

Tot aici Colegiul penal reține, că cauzele la care face referire recurenta (Popovici vs Moldova, Dan vs Moldova și Constantinescu vs Romania) nu sunt relevante speței supuse examinării, dat fiind faptul că în cauzele menționate Curtea Europeană a constatat că instanțele de recurs au pronunțat hotărâri de condamnare după o sentință de achitare fără a examina probele în prezența acuzaților într-o ședință publică în care să fie respectat principiul contradicționalității, fapt care, după cum s-a menționat mai sus nu se atestă în cazul dat.

Generalizând cele menționate mai sus, Colegiul consideră necesar de reținut și acel fapt că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere inter alia ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999), iar potrivit dispozițiilor art.4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori

recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sunt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de recurentă în recursul în anulare declarat, referitor la nevinovăția lui Poparcea T., au constituit anterior obiect de examinare, iar instanța de recurs corect le-a apreciat și a adoptat o hotărâre motivată, expusă în prezenta decizie.

Așadar, în speța dată, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă, iar existența unei alte păreri a condamnatei asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

În baza celor expuse, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnată Poparcea T. ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile 456 alin. (1) și (3), 432 alin. (2) pct. 4) de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnată Poparcea Taisia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 13 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Poparcea Taisia*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti